

14 Μαΐου 2023

Μοναχός Ησύχιος Γρηγοριάτης (1896-14 Μαΐου 1999) (Γέροντας Μωσής Αγιορείτης)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

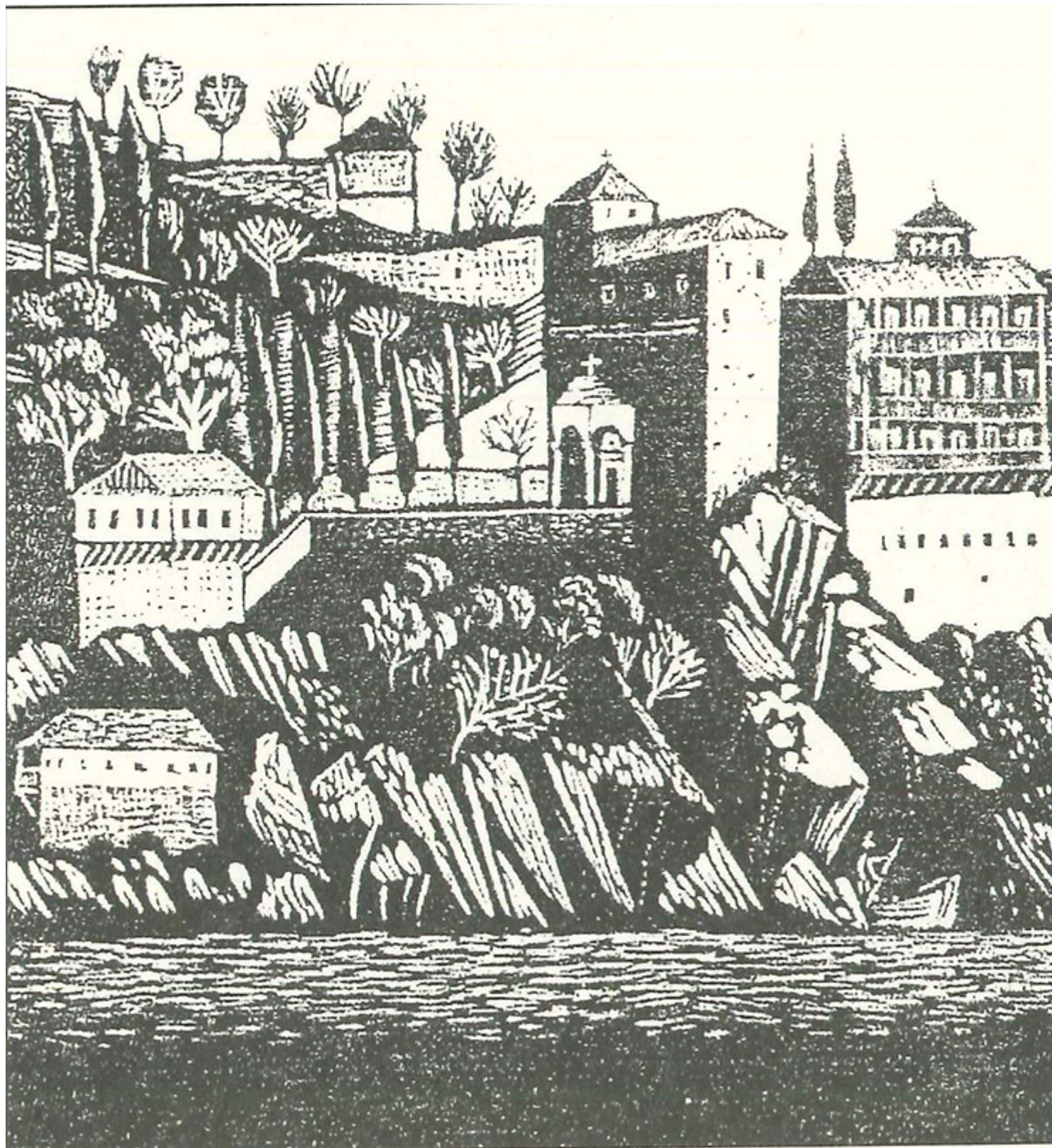

Ο μοναχός Ησύχιος σε νεαρή ηλικία

Ο υπεραιώνόβιος Γερο-Ήσύχιος γεννήθηκε στο χωριό Σαπρίκι Μεσσηνίας το 1896.

Ο ολιγογράμματος πατέρας του, ένας φτωχός γεωργός, τον δίδαξε τον πλούτο της αμόλευτης ευσέβειας. Έκανε στρατιώτης επί μία εξαετία και υπέστη πολλές ταλαιπωρίες και κακουχίες.

Ιερά μονή Γρηγορίου (Ξυλογραφία Ράλλη Κοψίδη)

Το 1924 εισέρχεται τις πύλες της μονής Γρηγορίου. Μετά τριετία κείρεται

μοναχός από τον ενάρετο ηγούμενο Αθανάσιο († 1953). Διακόνησε τη μονή του πρόθυμα ως μετοχιάρης, αμπελικός, κονακτσήs και κηπουρός. Πάντοτε διακονητής, φιλότιμος και μοναχός βιαστήs. Για ένα διάστημα έκανε και προϊστάμενος της μονής του.

Βίωσε το «λάθε βιώσας» και την «ένδοξη αδοξία», κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο. Τους λόγους του Γέροντά του Αθανασίου διατηρούσε στην καρδιά του ακέραιους ως τα βαθιά του γεράματα. Δεν ήθελε να διακρίνεται, να ξεχωρίζει, να εξαιρείται. Ήταν ένας τέλειος κοινοβιάτης. Έτσι τον γνωρίσαμε. Μας μίλαγε απλά, φυσικά, ταπεινά, αφτιασίδωτα, εγκάρδια και γι' αυτό τόσο ωραία, καθώς προσπαθούσαμε μ ένα παλιοκασετόφωνο να καταγράψουμε κάτι από τη μακρά εμπειρία του.

Στις παγκοινιές έλεγε τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, που τη λάτρευε. Δεν ήθελε, έλεγε, να τρώει δωρεάν το ψωμί του. Υπέργηρος ήταν κι αφού δεν μπορούσε να εργασθεί στους κήπους, που τόσο αγαπούσε, έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του. Δεν έμενε ποτέ αργός. Χαιρόταν να εξυπηρετεί, να διακονεί με κάθε τρόπο τους αγαπητούς πατέρες και αδελφούς του. Τα γεράματα δεν τον έκαναν να μην είναι πρώτος στην ακολουθία και την πιο πολλή ώρα να στέκεται όρθιος.

Έζησε 76 χρόνια στη μονή με πέντε ηγουμένους. Και στους πέντε έκανε την ίδια υπακοή. Μόνο γι' αυτό είναι σπουδαίος. Μετά από 50 έτη μοναχικής ζωής, υπακούοντας βγήκε στον κόσμο για μία απαραίτητη εγχείρηση. Η πρόοδος της τεχνολογίας του έκανε μεγάλη εντύπωση. Τα παρατηρούσε όλα σαν μικρό παιδί. Παρά τις συστάσεις των ιατρών δεν μπορούσε να μη μένει όρθιος στο ναό και στο κελλί του. Από την πολύχρονη ορθοστασία είχαν ανοίξει πληγές τα πόδια του. Με πληγιασμένα πόδια έλεγε τους Χαιρετισμούς της Παναγίας όρθιος στο κελλί του. Δεν κατέκρινε ποτέ. Αν η συζήτηση ξέφευγε σε κρίσεις άλλων, μονολογούσε χαμηλόφωνα: «Αλίμονο τα χάλια μου». Ήταν ένας βιαστής μοναχός. Τα λίγα γράμματα που ήξερε τα χρησιμοποίησε μόνο για το καλό.

Βοηθούσε τον κόσμο με την προσευχή του. Μερικές φορές έστελνε και σύντομες συμβουλευτικές επιστολές. Η δική του βοήθεια ήταν από τον Χριστό και την Παναγία και τους προστάτες της μονής Νικόλαο, Γρηγόριο και Αναστασία, που πολλές φορές τον συνέδραμαν. Τα γεράματά του ήταν με πυκνές ασθένειες, τις οποίες υπόμενε αγόγγυστα.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 14.5.1999. Ο ηγούμενος της μονής αρχιμανδρίτης Γεώργιος γράφει περί αυτού: «Καρπός της βαθυτάτης ταπεινοφροσύνης του ήτο η διαρκής αυτομεμψία του, η τελεία πτωχεία του, η κατανυκτική κατάστασις της ψυχής του. Ηγάπησε τον Θεόν περισσότερο από τον εαυτόν του και δι' αυτό εβίαζε το σώμα του εις ορθοστασίας και αγρυπνίας, καίτοι έπασχεν από δυνατούς πόνους εις τους πόδας του. Ήτο φιλάδελφος και φιλάνθρωπος. Προσηύχετο υπέρ όλου του κόσμου. Εις όσους του εζήτουν συμβουλήν, έλεγε με διάκρισιν λόγους πνευματικούς και παρακλητικούς και αρμόζοντας διά την περίπτωσιν εκάστου. Διά τον πολύν, διαρκή και συνεπή του αγώνα πιστεύω ότι ο Κύριος τον εχαρίτωσε και με υπερφυή χαρίσματα, ως το της προοράσεως και της θεοπτίας, καθώς έχομεν αρκετάς ενδείξεις...».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Γρηγορίου. Ανωνύμου Γρηγοριάτου μοναχού, Μοναχός Ησύχιος Γρηγοριάτης, Ο Όσιος Γρηγόριος 24/1999, σσ. 93-106.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ. 1477-1481